

(Genre:Fantasy/Sciencefiction)

(Auteursecchten & Copyrights: Fleur van Loon)

DE LEGENDE VAN TIR NA NOG

Synopsis

De legende van Tir Na Nog is een mooi en spannend fantasie verhaal dat ik in 2 delen heb geschreven waar veel actie, avontuur, magie en liefde in voor komt. Het verhaal gaat over het goede dat tegen het kwade strijd. Over de wrede demonische Koning Belial de bloeddorstige die de macht over de grote donkere paarse magische fantasie planeet Prionstar te pakken wil krijgen om zo de Koning van het magische fantasie universum het Serpens Aquari Nebula universum te worden en over alles dat er in leeft. Hij heeft de macht over een groot en gevaarlijk leger van bloeddorstige soldaten en hij woont in een duivels koninkrijk dat Draconia heet. Zijn slechte gemalin heet Koningin Lillith de bloeddorstige die in haar eigen fort in Draconia woont. Ze helpt Koning Belial de bloeddorstige zoals hij word genoemd met elk slecht plan en met elke actie waar Belial haar in nodig heeft. Ze leven door het eten van mensen en feeën en van andere fantasie wezens door het drinken van hun bloed. Samen strijden zij tegen het machtigste en sprookjesachtige feeënrijk Tir Na Nog waar de feeën Koning Finvarra de gezegende en de feeën Koningin Oonah de gezegende de macht over hebben. Koning Finvarra en Koningin Oonah hebben samen 2 kinderen. De beeldschone feeën Prins Siegfried de gezegende en de beeldschone feeën Prinses Aurora de gezegende. Prins Tristan de gezegende is een feeënprins van het machtige en magische feeënrijk Rosamund. Zijn ouders zijn de machtige feeën Koning Orrin de gezegende en de machtige feeën Koningin Gwendolyn de gezegende. Prins Tristan wil de beeldschone feeën Prinses Aurora de de dochter van de feeën Koning Finvarra en feeënkoningin Oonah uit de klauwen van de boosaardige Koning Belial de bloeddorstige redden en hij wil graag met haar trouwen. Koning Belial de bloeddorstige houd haar gevangen in een van de 6 duistere donkere torens van het duistere koninkrijk Draconia. Hij wil haar als ruilmiddel tegen het machtigste feeënrijk Tir Na Nog gebruiken want als hij eenmaal de Koning van het feeënrijk Tir Na Nog is zal dat betekenen dat hij de macht over de fantasie planeet Prionstar en over het hele Serpens Aquari Nebula universum en al het leven zal hebben. Koning Belial heeft een zoon die Prins Helios de bloeddorstige heet die hij als zijn eigen zoon opvoed sinds hij hem als klein kind in het magische bos heeft gevonden. Belial heeft een groot zwart duivels magisch boek waar hij onbeperkt slechte bloeddorstige soldaten uit kan toveren. Prins Tristan de gezegende wil samen met een andere feeën Prins die Prins Brennan de gezegende heet en samen met een groepje soldaten en rijke edelen het slechte magische boek in handen zien te krijgen om het voor eens

en voor altijd te vernietigen. Dat zal een einde aan de verschrikkelijke oorlog moeten maken. De mensen en de feeën en alle andere fantasie wezens van alle uithoeken van de planeet Prionstar en van het magische fantasie universum het Serpens Aquari Nebula universum moeten er samen voor zorgen dat Koning Belial het magische en machtigste feeënrijk Tir Na Nog nooit in handen zal krijgen want als dat gebeurt is hun prachtige magische planeet Prionstar en het Serpens Aquari Nebula universum voorgoed verloren. Van alle kanten van de planeet Prionstar en van het Serpens Aquari Nebula universum komen er grote en machtige feeënlegers en rijke edelmannen en prinsen om Tir Na Nog bij te staan in de oorlog tegen de slechte en duivelse bloeddorstige Koning Belial en elk duister slecht leger van de planeet Prionstar van het Serpens Aquari Nebula universum staat aan de kant van de bloeddorstige Koningin Lillith en aan de kant van de bloeddorstige Koning Belial. Tenslotte is de planeet Prionstar een mooie en magische fantasie planeet waar je de meest mooie , grappige , leuke en lieve en magische en ook enge fantasie wezens tegen komt die je je maar kunt voorstellen. Net als het magische fantasie sterrenstelsel waar het met nog 6 andere fantasie planeten in zit. Het Sirion-Vox sterrenstelsel en het magische fantasie universum waar het Sirion-Vox sterrenstelsel zich in bevind het Serpens Aquari Nebula universum. Alles dat er in dat universum leeft is fantasie en magie. De planeten, de zonnen en de manen en de sterren en alle wezens die er in het Serpens Aquari Nebula universum wonen.

Inhoud

1. Het bezoek aan Lord Valiant La Croix
2. De versterking
3. Oma Tizane
4. Lord Grady
5. Amadeo's huwelijksaanzoek

6. Het plan van Boaz
7. De lavendelvelden
8. De terugkeer van Merlijn en Morgan Le Fey
9. Het magische feeënboek
10. De raaf Neb
11. Rowena's trouwjurk
12. Een nieuwe familie voor Boaz
13. De dood van Lord Grady
14. Het plan van Boaz en Amadeo
15. De bruiloft van Amadeo en Rowena
16. Lilliths huwelijksgeschenken
17. Belials huwelijksaanzoek
18. De reis naar Draconia
19. Rowena's zwangerschap
20. De gnoom Loxi
21. De watervlakte
22. De dood van Boaz
23. De bron van de eeuwige jeugd
24. Het paradijsvogelbos
25. De spinnenvalei
26. De bruiloft van Lady Laili en Lord Valiant
27. De magische eenhoorns
28. De offerplaats
29. De brug
30. Het spookmoeras
31. De voorbereidingen
32. Bryce
33. De sollicitatie van Bryce en Tybalt
34. De brief van Prinses Aurora
35. Belials magische slechte boek
36. Het huwelijk van Prins Siegfried en Prinses Aislinn
37. De bevrijding van Prinses Aurora
38. Het huwelijk van Prins Tristan en Prinses Aurora

39. De overwinning

40. Woordenlijst

41. Biografie

Hoofdstuk 1 Het bezoek aan Lord Valiant La Croix

Prinses Aislinn en Lady Laili liepen een grote witte marmeren trap van het paleis op en kwamen bij een verdieping met wel honderden soorten deuren aan. Uiteindelijk stopte Prinses Aislinn voor een van de deuren. Het was een mooie antieke deur waar wolken en engelen op waren geschilderd. Prinses Aislinn klopte zachtjes op de deur. Die werd geopend door een van de dienstmeisjes.

"Oh dag hoogheid" zei ze glimlachend tegen de Prinses. "Komt u toch binnen."

Prinses Aislinn liep samen met Lady Laili de kamer in en zag Lord Valiant op een groot comfortabel hemel bed liggen. Hij keek naar Prinses Aislinn en naar Lady Laili en glimlachte. Hij was blij dat hij Lady Laili zag. Hij had niet gedacht dat ze hem bezoeken mocht.

Hij zag de mooie bloemen en het grote houten fruitmandje waar fruit in zat. "Is dat voor mij?" vroeg hij. "Ja" zei Lady Laili opgewekt. "Natuurlijk zijn die voor jou schat. Voor wie zouden ze anders zijn?" lachte ze. Hij begon ook te lachen. Ze overhandigde hem zijn cadeaus. Hij gaf haar een kus. "Dank je wel" zei hij grijnzend. Hij keek naar het fruit. "Word ik hier niet te dik van?" lachte hij. "Ik word hier al genoeg verwend." "Nee joh" zei ze. "Toch niet van fruit?"

Ze begon hard te lachen om wat Valiant had gezegd. "Word je hier goed verzorgd Valiant?" vroeg ze aan hem. "Ik word hier geweldig verzorgd" zei hij stralend. "Ik denk dat ik gauw weer de oude zal zijn. Hopelijk mag ik over 7 dagen mijn bed uit." "En ga je dan die verschrikkelijke oorlog in?" vroeg Lady Laili bezorgd. "Als hij nog niet afgelopen is zal ik wel moeten schat" zei hij. Hij pakte haar hand vast en drukte er een kus op. "Dat ben ik verplicht. Maar je moet niet bang zijn. Ik ben sterk genoeg. Er zal niks gebeuren. Dat beloof ik." "Hoe kan je dat nou

zeggen Valiant?" zei ze. "Hoe kan je mij dit nou aan doen? Je gaat toch niet weer vechten als je beter bent geworden? Ik was je bijna kwijt. Ik wil dat niet nog een keer mee maken Valiant. Beloof me dat je niet in deze oorlog gaat mee vechten Valiant. Ik ken je veel te goed." "Ik kan je dat niet beloven lieverd" zei Valiant zuchtend. "Hoe graag ik het je ook wil beloven kan ik dat niet. Zo zijn de regels nou eenmaal. Daar kan ik niet tegen in gaan." "Dan is het over tussen ons Lord Valiant" zei Lady Laili verdrietig.

Ze pakte haar dure diamanten verlovingsring van haar vinger en gaf die terug aan Lord Valiant. "Ik wil je niet verliezen Valiant" huilde ze. "Dat wil ik niet mee maken." Lord Valiant keek haar verdrietig en niet begrijpend aan. "Dat kan je mij niet aan doen Lady Laili " zei hij hoofdschuddend. "Jij bent degene waar ik voor leef. Ik wil met je trouwen en een gezin met je stichten. Jij bent diegene waar ik van hou. Laat me niet alleen." "Waarom zou ik bij je blijven Valiant? Als iedereen in deze oorlog dood gaat. Elke dag sterven en honderden mannen aan beide kanten. Ik weet al wat ik ga doen. Ik ga weg. Als je ooit van gedachten veranderd dan hoor ik het wel. Ik geef je nog een tweede kans maar dan moet je wel snel zijn want ik blijf niet voor eeuwig op je wachten. Als je besluit dat je toch oorlog wil voeren dan heb ik behalve dan voor mijn broers geen reden meer om hier in Tir Na Nog te blijven." Ze draaide haar zelf om en wenkte Prinses Aislinn om met haar mee te gaan.

"Ik heb het hier wel gehad" zei ze. Prinses Aislinn keek naar Lord Valiant met een blik van medelijden in haar ogen. Hij haalde zijn schouders op.

Lady Laili had het niet gezien. Ze was al weg. Ze wilde terug naar haar kamer. Ze wilde even alleen zijn. Ze moest er niet aan denken dat ze Valiant ooit voorgoed kwijt zou zijn. Hij mocht nooit mee doen aan deze verschrikkelijke oorlog. Na een tijdje kwamen ze bij de gezamenlijke ruimte aan. Phaedra keek Lady Laili vragend aan. "En hoe is het gegaan?" vroeg ze nieuwsgierig aan haar.

Lady Laili gaf haar geen antwoord en liep haar stuurs voorbij. "Laat haar maar eventjes" zei Prinses Aislinn. "Ze heeft last van liefdesverdriet. Misschien kan ik een oplossing voor haar problemen vinden." Phaedra haalde haar schouders op en draaide zich om. "Ik hoor het wel. Dan ga ik nu maar" zei ze. "Ik zie jullie morgenochtend wel bij het ontbijt. Weltrusten alvast." "Welterusten Phaedra" zei Prinses Aislinn glimlachend.

Ze zei tegen de vrouwen dat het tijd was om te gaan slapen en dat iedereen die nog op was naar hun eigen kamer moest gaan. Na een tijdje was iedereen in haar kamer en in diepe rust.

Iedereen sliep. Zo wel binnen als buiten Tir Na Nog. Alleen het licht van Lady Laili's kamer brande nog. Ze kon de slaap niet vatten. Dat kwam allemaal door die stomme Valiant en zijn stomme oorlog van hem. Waarom kon hij nou nooit eens tegen de regels in gaan?

Waarom luisterde hij niet gewoon meteen naar zijn hart? Ze begreep niet dat hij daar nog over na moest denken. Er werd zachtjes op haar kamerdeur geklopt. Ze opende de deur en zag dat Prinses Aislinn buiten stond. "Hoi" zei Prinses Aislinn. "Zullen we even met elkaar praten?" "Waarom?" vroeg Lady Laili. "Nou ik denk dat ik wel een oplossing voor je probleem heb" zei Prinses Aislinn. "Oh echt?" zei Lady Laili. "Kom dan maar even binnen maar ik hoop voor je dat het echt een goede oplossing is want alleen kom ik hier echt niet uit." Prinses Aislinn ging op een van de paars fluwelen bankje zitten. "Wil je wat drinken?" vroeg Lady Laili. "Ja hoor, wat heb je in de aanbieding?" zei Prinses Aislinn. "Frambozensap, amandellikeur, bessensap, thee of koffie?" zei Lady Laili. Ze opende een grote doos met honderden soorten dure gemixte bonbons er in en ze opende ook een grote doos met honderden soorten thee er in. "Hier zei ze" en ze zette de doos bonbons voor de Prinses op tafel neer. "Je mag er zo veel van eten als je wil. Ik heb er toch genoeg en ik kan ze toch niet allemaal alleen opeten zei ze tegen de Prinses. "Ik wil graag een kopje koffie" zei Prinses Aislinn.

"Wil je er suiker en melk in?" vroeg Lady Laili. "Allebei graag" zei Prinses Aislinn.

"Oké" zei Lady Laili. Ze warmde wat water op en maakte een vers kopje koffie voor de Prinses. Daarna zette ze die bij haar neer. "Alseblieft" zei ze. "Bedankt" zei Prinses Aislinn. Daarna ging Lady Laili zitten. Ze schonk voor haar zelf een glas vers frambozensap in. "Zeg het eens" zei ze.

"Wat is de oplossing die je voor mij hebt?" "Nou" zei Prinses Aislinn. "Ik kan er voor zorgen dat Lord Valiant de oorlog niet in hoeft en dan kunnen jullie samen trouwen en verder gaan met jullie leven. Dan kunnen jullie een gezin stichten en het leven gaan leven waar jullie altijd van hebben gedroomd." Het was eventjes stil in de kamer. Lady Laili leek even na te denken.

Daarna zei ze "Echt zou je dat voor ons willen doen?" "Natuurlijk" zei Prinses Aislinn.

"Daar zijn we toch vriendinnen voor. Ik vraag het wel aan Prins Siegfried.

Ik weet zeker dat hij wel naar mij zal luisteren." "Wat als hij niet luistert?" zei Lady Laili bezorgd. "Hij moet wel luisteren" zei Prinses Aislinn. "Anders praat ik niet meer tegen hem en dat is iets waar hij helemaal niet tegen kan" lachte ze. Lady Laili begon ook te lachen en omhelsde Prinses Aislinn van vreugde. "Oh wat zou het geweldig zijn als dit gaat lukken" zei ze. "Als het je lukt ben ik je voor eeuwig dankbaar." "Het gaat zeker lukken" zei Prinses Aislinn.

"Daar ben ik van overtuigd. Waarom zou het niet lukken? Ik heb alleen Prins Siegfrieds toestemming nodig. Hij zal het begrijpen. Siegfried is geen man met een moeilijk karakter." Toen ze haar laatste slokje koffie had opgedronken en haar dure met praline gevulde melkchocolade bonbon naar binnen had gewerkt besloot ze dat ze er van door moest. "Ik moet nu gaan Lady Laili" zei de Prinses.

"Maar ik beloof je dat ik morgen met Siegfried zal overleggen. Als alles goed gaat heb je morgenmiddag je antwoord en anders morgen avond. Weltrusten Lady Laili" zei Prinses Aislinn. "Slaap lekker." "Jij ook" zei Lady Laili. "Ik zal hier heerlijk slapen" zei Laili. "Wat een luxe!"

"Ja hè?" zei Prinses Aislinn. "Geweldig hè? Ik zie je morgen." Daarna verliet ze de kamer. Lady Laili trok haar lange goudkleurige satijnen nachtjapon aan en ging in het grote zachte paarse hemelbed liggen. Wat is dit een heerlijk bed dacht ze terwijl ze in een diepe slaap viel.

De volgende ochtend vroeg bij het magische feeënrijk Tir Na Nog.....

Bij de eerste zonnestralen klonk er een luid getoeter over het soldatenkamp heen. Het was 7 uur s'ochtends. Het was het teken voor de soldaten om op te staan en om zich klaar te maken voor het ontbijt en voor het gevecht. Amadeo had normaal gesproken geen zin om zo vroeg op te staan maar omdat zijn familie daar buiten op hem wachtte vond hij het op dat moment geen enkel probleem.

Hij was ook erg blij dat er vandaag versterking zou komen. Dat was hard nodig ook want de mannen vielen als vliegen. Straks zou er geen levende meer over zijn. Dit was geen spelletje. Het was of winnen of verliezen. De gulden middenweg hadden ze nog niet gevonden.

Iedereen was bezig om zich aan te kleden en zich op te frissen voor dat ze naar de ontbijttafel zouden gaan. Er waren ook 100 kampdouches in het soldatenkamp aanwezig waar men zich kon opfrissen en opknappen en wasbakken waar spiegels boven hingen waar 100 wc hokjes bij hoorden.

En dat was ook zo aan de kant van het soldatenkamp van Koning Belial de bloeddorstige.

Elke bijzonderheid van de dag moest bij Prins Siegfried worden gemeld die het vervolgens noteren zou. Het gedrag van de soldaten werd voortdurend in de gaten gehouden.

Asociaal of onbehoorlijk gedrag werd niet getolereerd. Men kreeg 2 waarschuwingen.

Bij de derde waarschuwing moest je weg wezen. Gelukkig kwam wangedrag weinig voor aan de kant van Tir Na Nog. Van Belials soldatenkamp waren er elke dag wel klachten te noteren.

Daar was het kennelijk vanzelfsprekend dat je je niet normaal hoefde te gedragen.

Dat noemden ze hun vrijheid. Bij de soldaten van Belial was het iemand van Belials leger die alles noteerde wat er zich daar afspeelde. Prins Siegfried begon met een korte speech voor dat iedereen

aan zijn ontbijt kon beginnen. Hij stond aan het hoofd van een lange houten eettafel en begon te praten. "Goedemorgen heren" zei hij. "Ik hoop dat jullie allemaal goed hebben geslapen.

Ik wil even een korte mededeling aan jullie mededelen. Vandaag komen er nieuwe soldaten bij onze groep. Als het goed is zijn ze over een klein uur hier. Probeer goed met elkaar om te gaan.

Ze komen van 4 verschillende uithoeken van onze planeet Prionstar dus ze kennen elkaar nog niet. Jullie zullen de komende tijd samen moeten werken tegen het leger van Belial. Of Belials soldaten versterking krijgen dat weet ik niet. Laten we hopen van niet. Wanneer ze hier aan komen worden

de grote gouden hekken geopend. Blijf alstublieft binnen Tir Na Nog. Ga niet het hek uit.

Voor diegene die besluit om toch stiekem weg te gaan zeg ik die hoeft hier niet meer terug te komen. In de avond gaan de hekken weer op slot. Ik wens jullie verder een succesvolle dag toe en voor de rest smakelijk eten." Daarna gingen prins Siegfried zitten en begonnen ze allemaal aan hun ontbijt.

Toen ze klaar waren met het ontbijt liep Amadeo haastig richting het dikke gouden hek van Tir Na Nog. Hij kon niet wachten tot de hekken geopend werden. Vandaag was een prachtige dag met veel goede dingen. Amadeo zou weer worden herenigd met zijn familie en ze zouden ook nog eens meer soldaten krijgen! Het waren allemaal goede voortekens dat zij aan de winnende hand waren.

Amadeo hoefde niet lang te wachten tot dat hij zijn familie weer in zijn armen kon sluiten.

Na een half uurtje kwam de verwachte versterking aangelopen. Vervolgens opende een van de soldaten de grote dikke gouden hekken van Tir Na Nog. Amadeo wachtte geen seconde en rende naar zijn familie die hem buiten het hek opwachte. Hij omhelsde zijn ouders, zijn grootouders en

zijn zus Rowena. Prins Siegfried was bij het hek komen staan om de versterking op te vangen.

Hij keek naar Amadeo en naar zijn familie. "Wie zijn dat Amadeo?" vroeg hij nieuwsgierig.

"Dit is mijn familie Prins Siegfried" zei Amadeo. "Ik heb ze al 5 jaar niet gezien!"

Prins Siegfried was verheugd over het goede nieuws dat Amadeo hem had gegeven.

"Willen ze misschien binnen komen in Tir Na Nog?" vroeg Prins Siegfried.

Amadeo overlegde met zijn familie over de vraag van Prins Siegfried. "Ze mogen hier best wel staan met hun woonwagen hoor" zei de Prins vriendelijk. "Ze zijn hier van harte welkom."

"Ze stemmen met je voorstel in" zei Amadeo blij. "Goed" zei Prins Siegfried.

"Ze mogen hier blijven tot dat de oorlog is afgelopen. Als je werk als soldaat hier klaar is kan je mee terug met je familie. Ik neem aan dat dat is wat je wil toch?" "Ja" zei Amadeo. "Als het kan graag." "Ik kan wel met Prinses Aislinn voor je overleggen of het mogelijk is." "Ja graag dat zou geweldig zijn" zei Amadeo. "Ik weet zeker dat ze je dan toestemming geeft om je werk als soldaat bij haar

dan neer te leggen." zei Prins Siegfried tegen Amadeo. Amadeo stelde zijn familie voor aan Prins Siegfried. Prins Siegfried schudde hen de hand en heette hen van harte welkom in het magische feeënrijk Tir Na Nog. De familie van Amadeo was de Prins erg dankbaar en ze kusten dankbaar en dol gelukkig zijn hand. Uiteindelijk hadden ze een mooi plekje gevonden waar ze met hun grote witte houten woonwagen wilden staan. Ergens onder een mooie dikke oude eikenboom die helemaal in bloei stond.

Hoofdstuk 2 De versterking

Ondertussen was Prins Siegfried bezig de versterking binnen te laten.

Dat zijn er nog al wat dacht Prins Siegfried. Hij hoorde dat er in totaal 100.000 soldaten waren bij gekomen. Hij was dolblij met de versterking. Hij had op 30.000 a 40.000 man gerekend. Hij had nooit gedacht dat er 100.000 soldaten aan versterking zou komen. Maar gelukkig had Tir Na Nog genoeg ruimte voor alle nieuwe soldaten. Er moesten wel extra tenten opgezet worden en extra slaapzakken en matrassen komen. Maar dat zou binnen een uur allemaal zijn geregeld. Dat was niet zo moeilijk. Siegfried liet 60 man komen om de extra grote soldaten tenten op te zetten.

De soldaten die bij het leger van Tir Na Nog hoorden konden hun ogen niet geloven toen de grote groep soldaten het hek kwam door marcheren. Belials leger stond beteuterd toe te kijken terwijl de trotse en dappere soldaten het grote gouden hek van Tir Na Nog binnen kwamen lopen.

Het waren allemaal sterke en moedige mannen van alle leeftijden. Dat kon je zo zien.

Belials soldaten begrepen niet hoe het kon dat er zo veel versterking voor Tir Na Nog was op komen dagen. De soldaten die aan de kant van Tir Na Nog vochten begonnen te lachen om de beteuterde gezichten van Belials soldaten. "Kijk ze staan kijken!" lachte Amadeo tegen zijn gelukkige familie. "Dat hadden ze niet verwacht! Niemand van ons had dit trouwens verwacht." Rowena was blij dat haar broer zo blij was. "Hoe meer hulp des te beter toch?" lachte ze.

"Jullie zijn gelukvogels! Nu gaan jullie zeker winnen! Misschien kan je voor Tir Na Nog gaan werken" zei Amadeo tegen Rowena. "Wat dan bijvoorbeeld?" vroeg Rowena geïnteresseerd.

"Je zou maaltijden kunnen maken voor de soldaten. Samen met mama.

Je kan toch heel lekker koken?" "Ja" zei Rowena. "Dat klopt. En mama ook.

Maar voor zo veel mensen eten koken?Ik denk dat je daar meer mensen voor nodig hebt.

Dan heb je niet genoeg aan mama en aan mij." zei Rowena. "Ja" zei Amadeo.

"Dat klopt maar je zou het toch aan Prins Siegfried kunnen vragen als je dat zou willen."

"Mmmm" zei Rowena."Ik weet het niet hoor Amadeo. Het is verschrikkelijk veel werk.

Ik denk dat je dat toch maar aan de koninklijke koks over moet laten. Die hebben hier ervaring mee. Mama en ik niet." Amadeo lachte om zijn luie zuster. "Ha ha ik heb je door Rowena" zei hij.

"Je hebt er gewoon geen zin in. Je wil liever lekker luieren en van je vrijheid genieten!

Ik geef je geen ongelijk hoor. Dat wil iedereen wel.Ik zou zo met je willen ruilen maar helaas kan dat niet." Rumer de moeder van Amadeo riep dat Amadeo in de avond bij hen moest komen eten omdat ze dan een feestmaaltijd ter ere van hem zou maken. "We zijn zo blij dat je weer bij ons terug bent dat dat het minste is wat ik voor je doen kan" zei zijn moeder. Amadeo pakte de handen van zijn geliefde moeder en bedankte haar voor haar aanwezigheid. "Ik moet nu gaan" zei hij.

"Ik moet de oorlog weer in maar ik beloof je dat we hem zullen winnen mama." zei Amadeo zo dapper mogelijk. Zijn moeder raakte geëmotioneerd door de woorden van haar zoon.

"Kom alstjeblieft heelhuids terug lieverd" zei ze terwijl ze Amadeo stevig vast hield.

"Ik moet er niet aan denken dat ik je kwijt raak in die afschuwelijke oorlog. Beloof me dat je ongedeerd blijft Amadeo." "Ik beloof het" zei Amadeo terwijl hij zijn moeder stevig vast hield.

"Ik moet nu gaan. Tot vanavond allemaal" zei hij. Daarna draaide hij zich om en liep in de richting van het soldatenkamp. Prins Siegfried had alle soldaten binnen gehaald. Hij had hen een korte speech gegeven over de regels van hun kamp. Toen het de soldaten allemaal duidelijk was gingen ze de oorlog in. De versterking was erg welkom omdat er zo veel slachtoffers aan de kant van Tir Na Nog waren gevallen. Nu was het Belials leger met 150.000 soldaten tegen de 200.000 soldaten van Tir Na Nog. Dat was wel een heel groot verschil met daar voor. De kansen van Tir Na Nog waren gekeerd. Nu hadden ze kans om de oorlog te winnen mits er geen versterking voor Belials leger kwam opdagen. Dag na dag werd er oorlog gevoerd. En elke dag lagen de legertenten vol met zware gewonden. Sommige soldaten verloren armen of benen. Sommigen konden nooit meer lopen en sommige konden niet meer horen of zien.Het was afschuwelijk hoe de gewonden er aan toe waren en er was een te kort aan doktoren en aan

verpleging. Daarom stelde Amadeo aan Rowena voor om mee te helpen bij de verpleging van de soldaten. Zijn moeder wilde ook wel mee helpen.

Dat vond Rowena een goed plan want ze had verder toch maar weinig te doen. Ze had veel kennis van kruiden en planten en daarom kon ze de beste medicijnen en theeën voor de gewonden klaar maken. De doktoren en de verpleging waren blij met de hulp die Rowena en haar moeder aanboden.

Elke hulp was van harte welkom en veel van de patiënten waren dol op Rowena. Af en toe las ze verhalen voor uit het sprookjesboek dat ze van haar oma Tizane had gekregen. Het was een prachtig in goud leer gebonden antiek boek met wel honderden verschillende sprookjes uit de middeleeuwen. Rowena was er altijd heel voorzichtig mee want het was erg kostbaar en het was haar heel erg dierbaar. Haar moeder was trots op het werk dat Rowena verrichte. Sommige mensen in het kamp noemden haar een halve heilige want er waren veel patiënten die beter waren geworden door haar.

Er waren soldaten bij die het leven niet meer zagen zitten door de oorlog en dan zorgde Rowena er voor dat ze het leven weer positief tegemoet gingen. Ze leerde hen dat als het leven er slecht uit zag het altijd nog slechter kon dan het al was en dat ze dat altijd in hun achterhoofd moesten houden. Rowena was blij met alle positieve berichten over haar werk. Dat was ook de bedoeling had ze met een glimlach gezegd. Maar ze voelde zich nooit hoger of beter dan anderen. Ze bleef altijd rustig en bescheiden over het werk dat ze deed en over de aandacht die ze van anderen kreeg. Op een dag kwam Amadeo naar haar toe en bedankte Rowena en zijn moeder voor alle hulp die zij hadden geboden. Hij gaf hun allebei een grote bos met prachtige witte rozen. "Oh dat was echt niet nodig geweest Amadeo" zei zijn moeder dankbaar. "Maar jullie verdienen dat" zei Amadeo toen trots. "Iedereen is vol lof over jullie goede werk hier. Jullie lijken wel 2 heiligen!" "Kom kom wij zijn ver van heiligen" zei Rowena tegen hem. "Ik heb nog lang geen aureool om mijn hoofd heen hangen" lachte ze verlegen. "Nou je komt wel erg dicht in de buurt Rowena" zei Amadeo trots.

"Doe even normaal joh" zei ze. "Ik ben nog zo jong. Ik heb nog een heel leven voor me."

"Wil je dan geen heilige zijn?" vroeg Amadeo aan Rowena. "Toe laat haar nou toch met rust Amadeo" zei zijn moeder streng. "Laat ze haar eigen weg nou maar gaan." "Ja" zei Rowena.

"Laat me nou maar doen wat ik wil. Ik ga hier echt niet mijn hele leven mee verder hoor.

Dat is mijn levensweg niet." "Oké sorry hoor" zei Amadeo. "Ik gaf je alleen maar een idee.

Wat je met verder met je leven doen wil is natuurlijk je eigen zaak. Maar dat neemt niet weg dat ik heel erg trots op je ben."

Hoofdstuk 3 Oma Tizane

Amadeo liep in de richting van zijn oma die buiten aan een mooie grote houten tafel zat. Ze was bezig met tarotkaarten te leggen. Iets waar ze een echte professional in was en ze had er verschillende soorten van. "Hallo oma" zei hij tegen haar. "Hoe gaat het met je?" Zijn oma keek van haar grote gouden tarotkaarten naar haar kleinzoon. Ze had een oud maar wijs gezicht met lang grijs haar en een kleine bril op haar neus.

Ze had lange ordinaire rood gelakte nagels. Ze droeg een mooie lange paars rode zigeunersjaal met kleine zilveren belletjes over haar hoofd heen. "Dag mijn lieve jongen" zei ze.

"Hoe gaat het nou met je? Kom eens bij me zitten dan zal ik je toekomst eens voorspellen."

Amadeo ging voor haar zitten op een kersen houten stoel. Eerst begon ze zijn handlijnen te lezen. "Mmm" zei ze terwijl ze zijn handlijnen bestudeerde. "Je word heel gezond oud en je leeft heel lang. En je vrouw ook. Jullie krijgen een kindje en je vind ware liefde. " "Dat klopt" zei Amadeo.

"Dat is Rowena want daar ga ik mee trouwen." Zijn oma glimlachte naar Amadeo. Daarna pakte ze een paars zijden zakje waar haar prachtige zilveren antieke tarotkaarten in zaten. Het was een echte zigeunertarot. Het was een traditie die overging van moeder op dochter. Als oma er niet meer zou zijn dan zou de tarot naar zijn moeder gaan. En daarna zouden de kaarten naar Rowena gaan. Enzovoort. Tizane legde de kaarten netjes voor haar neer en keek geïnteresseerd naar de grote zilveren tarotkaarten voor haar. "Zo zo jongen. Je hebt een prachtige toekomst voor je" zei ze geheimzinnig. "Je zal heel gelukkig worden met Rowena. Het is heel waarschijnlijk dat jullie de oorlog zullen winnen. Maar ik zie hier wel iets dat in de toekomst zal gebeuren dat niet zo leuk is. Wat het is dat weet ik niet. Dat het je veel verdriet zal doen is een ding dat zeker is. Ik vraag je om altijd voorzichtig te zijn. De oorlog is nog niet afgelopen. Tir Na Nog heeft veel vijanden en Koning Belial heeft veel spionnen waar wij ook voor moeten op passen. Pas als de oorlog afgelopen is moeten we gaan juichen en gaan feest vieren. Tot die tijd moeten we het rustig aan doen." Amadeo was blij met het goede nieuws van zijn oma doch zinde het hem helemaal niet dat ze niet uit de kaarten op kon maken wat het slechte nieuws was en hij wilde dat toch wel erg graag weten zodat hij er iets aan doen kon om het te zorgen dat het niet zou gebeuren. "Het spijt me Amadeo maar ik weet echt niet wat het slechte nieuws is. Ik wil me daar ook verder niet over uit laten want als ik het verkeerd heb dan is het straks mijn schuld" had zijn oma tegen hem gezegd. "Ik kan ook niet zeggen wanneer het gaat gebeuren. Ik kan alleen zeggen dat het in de toekomst gaat gebeuren." Uiteindelijk gaf Amadeo het op een haalde zijn schouders op. "Oke" zei hij. "Dan zien we het van zelf wel. maar nu ga ik eerst Rowena ten huwelijk vragen oma" zei hij terwijl hij haar met een gelukkige blik aan keek.

"Oh echt Amadeo?" zei zijn oma blij. Hij knikte naar haar en glimlachte. "Wat geweldig voor je jongen" zei zijn oma. Ze schonk 2 kleine gele borrel glaasjes vol met een sterk donker groen alcoholisch kruidendrankje in en gaf er eentje aan Amadeo. "Dit heb ik zelf gemaakt" zei ze vol trots.

"Een heerlijke zachte hete kruidendrank! Proost jongen! Op je aankomende huwelijk!" zei ze vrolijk en ze goot het glaasje in een teug achter over in haar keel. Ze kreeg een rode bloes op haar ronde wangen en Amadeo begon hard te lachen. Het zag er grappig uit. Naar zijn mening had ze al een paar glaasjes op en ze zag er nogal aangeschoten uit. "Oma alstublieft" lachte hij.

"U heeft al bijna de hele fles op. Past u een beetje op uw gezondheid en dat u straks niet op de grond valt als u wil gaan lopen? Als u mijn hulp nodig heeft dan zegt u het maar" lachte hij.

"Ach toe nou Amadeo. Neem nou dat ene glaasje aan" zei ze bijna smekend. "Het zou een belediging voor mij zijn als je het niet op zou drinken" lachte zijn oma vrolijk terwijl ze heen en weer wiebelde op het kersenhouten bankje waar ze op zat. Ze kon gewoon niet stil zitten.

Amadeo dacht dat er minstens wel 40 % alcohol in de likeur van zijn oma zat. Amadeo pakte het kleine likeurglaasje en prooste op zijn oma en op zijn toekomstige huwelijk met Rowena.

"Ik dank u voor de borrel" zei hij en hij gaf haar een dikke knuffel. "Ik hou van je" zei hij.

"Je bent een schat." "Ik bak nog een lekkere taart voor jullie" zei oma Tizane. "Ik moet er alleen nog uit komen wat voor soort taart. Heb jij geen goed plan Amadeo?" zei ze. "Mmmm voor zo ver ik het weet is Rowena gek op bramentaart. Misschien zou u dat voor ons kunnen maken? Maar het moet wel een verrassing blijven hè?" zei hij knipogend tegen zijn oma. "Mijn lippen zijn verzegeld" zei zijn oma op een zachte fluisterton. "Kom je wel straks het nieuws aan mij vertellen Amadeo?" vroeg zijn oma nieuwsgierig. "Want ik moet het nog wel van jouw mond horen wat Rowena gaat antwoorden." "Natuurlijk kom ik alles straks vertellen" zei Amadeo.

"Maakt u zich maar geen zorgen" zei hij. "Ik moet nu gaan maar ik kom straks weer bij u terug." "Oké Amadeo" zei ze. "Veel sterkte. Ik zal voor je duimen." "Dank je" zei Amadeo en hij zwaaide naar zijn oma. "Tot straks" zei hij. "Tot straks Amadeo" zei zijn oma. Amadeo liep met knikkende knieën in de richting van Rowena die bezig was met het verbinden van de soldaten en met het inschenken van verse kruidenthees.

Zou hij het haar nu vragen? Hier? Bij alle mensen die hier aanwezig waren?

Eigenlijk moest hij nu oorlog voeren maar hij kon Rowena maar niet uit zijn hoofd zetten.

Hij had haar al zo lang niet gezien en het was nu of nooit. Hij wilde niet tot na de oorlog wachten. Misschien zou hij wel sneuvelen. Het kon hem niet schelen wat zijn oma in haar kaarten had gelezen. Ze kon er ook wel eens naast zitten en dus moest hij geen enkel risico nemen en gewoon nu met Rowena in het huwelijk treden. Waarom zou hij tot na de oorlog wachten? Hij kon wel sterven en dan zou hij nooit hebben geweten hoe het zou hebben gevoeld met Rowena als zijn vrouw aan zijn zijde. Ja dacht hij moedig. Hij zou het haar nu vragen. Hij

moest niet zo laf zijn en er gewoon voor gaan. Het kon hem niks schelen wat de rest er van zou denken. Er was een grote groene legertent waar wel 150 gewonden tegelijk in konden. Er vonden ook operaties plaats in de tent achter een gesloten gordijn.

,

Hoofdstuk 4 Lord Grady

Amadeo zag dat Rowena bezig was om een gespierde blonde jongeman van 24 jaar oud groente soep te voeren met een grote houten lepel. De man had een van zijn benen verloren in de oorlog.

Hij lachte naar Rowena en hij keek haar dankbaar aan. Amadeo voelde een steek van jaloezie door zijn lichaam heen gaan maar zette dat gevoel snel weer opzij. Doe niet zo mal dacht hij. Ze doet alleen maar haar werk maar hij kon het jaloerse gevoel toch niet helemaal van zich af zetten. Ze was de hele dag aan het werk om al die mannen hier te verplegen en soms vroeg hij zich af of ze hier wel volkomen veilig was wanneer hij niet in de buurt was. Ze werkte dan wel

niet alleen hier. Er werkte hier behalve zij en hun moeder nog wel 7 andere vrouwen maar ja. Wat als Rowena verliefd werd op een ander? Hij was er bijna nooit. Het was goed mogelijk dat ze van een ander ging houden. Daar was hij heel erg bang voor. Zou ze hem wel trouw blijven als hij met haar getrouwd was en hij alleen maar aan het oorlog voeren was? Hij wilde het er toch op wagen. Hij kende haar al zo lang. Maar ja het bleef een feit dat Rowena een prachtige jonge vrouw was die mannen aan trok als een stel wilde bijen die op honing af komen. Hij stapte de legertent in en liep op Rowena af.

Hij werd agressief van de glimlachende blonde jonge man naast haar die haar hand vast hield. Het liefst wilde hij hem een harde klap in zijn gezicht geven maar hij besloot om zich toch maar in te houden. "Hallo Rowena" zei hij zo opgewekt mogelijk.

"Hoi" zei Rowena verbaasd toen ze Amadeo ineens naast haar zag staan.

"Hoe gaat het met je Rowena?" vroeg hij met een brok in zijn keel.

"Prima" zei ze glimlachend. "En met jou Amadeo? Gaat het wel goed met je? Je ziet zo bleekjes?"

"Eh het gaat wel" zei hij. "Weet je het zeker? Ga anders even zitten" zei Rowena en ze stond op van het kleine houten stoeltje dat naast het bed van de gewonde soldaat stond.

Ze legde de houten lepel in de soepkom. "Dit is Lord Grady" zei ze. "Hij is een soldaat van Tir Na Nog maar hij heeft zo als je kan zien een van zijn benen verloren. Een van Belials soldaten heeft hem er afgehakt met een bijl. "Mmm" mompelde Amadeo die wel genoeg over de man had gehoord. Lord Grady stak zijn hand naar Amadeo uit om hem te begroeten. "Ik ben Lord Grady" zei hij met een deftige kak stem. Het klonk net als of de man een hete aardappel achter in zijn keel had zitten

die er uit moest. Zijn korte goud blonde haren stonden strak naar achteren gekamd met gel.

"Aangenaam Amadeo " zei hij. Toe maar dacht Amadeo. Een Lord nog wel.

Waarom kan het nou weer niet gewoon een jongen van een lagere stand zijn? 'Aangenaam' zei Amadeo en schudde zonder het te willen de hand van Lord Grady. "Je hebt een geweldige zus"

zei Lord Grady. "Wat kan die heerlijk koken zeg! Ze heeft me al die tijd fantastisch verzorgd. Zonder haar had ik het nooit gered!" Lord Grady was vol lof over Rowena maar Amadeo vond dat het nu toch echt genoeg was geweest. "Vertel eens Amadeo" zei Rowena die inmiddels de soepkom terug naar de keuken had gebracht. "Waarom ben je hier naar toe gekomen?"

"Gewoon daarom" zei Amadeo nukkig zonder haar echt aan te kijken.

"Ik mag toch wel een keer langs komen om je te zien? Je bent nog steeds mijn zus hoor."

Hij had eigenlijk erg veel zin om weer op te stappen maar bedacht zich zelf toen op het

laatste moment. "Ik wil even met je praten Rowena" zei hij. "Onder 4 ogen als het kan."

"Oké " zei Rowena terwijl ze haar schouders ophaalde en niet begrijpend naar Lord Grady keek.

"Ga maar hoor" zei Lord Grady vrolijk. "Ik vind het heus niet erg als je eventjes weg gaat. Ik kan toch niet weg lopen" lachte hij verliefd. Amadeo keek naar Rowena als of ze niet helemaal goed snik was. "Moet je nu ook al toestemming aan hem vragen om eventjes weg te mogen?"

vroeg hij geïrriteerd. "Je bent wel vrij om te doen wat je wil hoor. Je bent niet zijn eigendom of zo iets." Lord Grady verbleekte en wist van schrik even niet wat hij zeggen moest.

Rowena was ook verrast over de uitval van Amadeo. Even later liep Amadeo met Rowena de tent uit. "Wat was dat nou weer Amadeo?" vroeg Rowena niet begrijpend. "Luister even naar me Rowena" zei Amadeo terwijl hij haar handen vast pakte. "Ik wil niet dat je nog met die Lord Grady om gaat. Hij is ten eerste een verschrikkelijke slijmbal en ten tweede is hij een ontzettende snob die er alleen maar op uit is om je uit de kleren te krijgen." "Hoe weet jij dat nou?" vroeg Rowena boos.

"Dat kan ik aan zijn hele houding zien. Beloof het nou want anders mag je hier nooit meer van mij komen werken." "Oké" zei Rowena. "Ik beloof het." "Je mag ook niet meer naar hem kijken of met hem praten. Ik verbied het je." "Ja prima hoor" zei Rowena nonchalant. "Hij betekent toch niks voor mij als je je daar soms druk over maakt." Amadeo slaakte een zucht van opluchting. Gelukkig. Ze voelde niks voor die slijmbal. "Is er soms nog iets anders dat je met mij wil bespreken Amadeo?" vroeg Rowena met haar armen over elkaar heen geslagen terwijl ze hem afwachtend bleef aanstaren.

Hoofdstuk 5 Amadeo's huwelijksaanzoek

Amadeo besloot dat het nu of nooit was. Hij ging voor Rowena op zijn knieën zitten en pakte haar hand vast. "Rowena wil je mijn vrouw worden?" vroeg Amadeo terwijl hij haar diep in haar ogen aan keek. Hij bloosde want hij was heel verlegen. Rowena had alles verwacht behalve dit. Ze keek hem een tijdje verbaasd aan voor dat het tot haar door drong dat het toch echt de werkelijkheid was. Dat dit toch echt geen mooie droom was. Ze vloog Amadeo in zijn armen en kustte hem. "Ja" antwoorde Rowena. "Ik wil je vrouw worden."

Amadeo juichte van blijdschap. Hij tilde haar hoog in de lucht en draaide haar in het rond. "Neem voor de rest van de dag maar vrij" zei hij gelukkig terwijl hij haar ruw aan haar hand mee trok. "Kom je moet mee" zei hij blij tegen Rowena. Rowena begon te lachen.

"Rustig maar hoor" lachte ze. Ik ga heus wel met je mee. "Mag ik wel weten waar we eigenlijk heen gaan?" "Naar onze familie om het goede nieuws te vieren. Waar denk je dan dat we heen gaan liefje? Maar we moeten het eerst tegen oma vertellen want dat heb ik haar beloofd."

"Oké" zei Rowena. "Dat lijkt mij een prima idee. Moet je eigenlijk geen oorlog voeren Amadeo?" vroeg Rowena nieuwsgierig. "Eigenlijk wel" zei Amadeo.

"Maar op dit moment vind ik ons toekomstige huwelijk belangrijker dan oorlog."

"Je bent zo lief Amadeo" zei ze. "Ik ken niemand zoals jij." Na een tijdje kwamen ze bij de woonwagen aan. Hun oma zat nog steeds heerlijk buiten in het zonnetje te genieten van haar hete sterke kruidenlikeurtje. Ze liepen naar haar toe en keken haar dolgelukkig aan.

"Neeeee" zei ze. "Het is niet waar!" "Ja wel" zei Rowena blij. "Het is wel waar oma. Er komt echt een huwelijk." "Oh wat eenig" zei oma Tizane terwijl ze dolblij in haar handen klapte. "Ik ga dus toch nog een tijd mee maken dat ik kleinkinderen krijg!"

Rowena keek verlegen naar Amadeo. Amadeo begon te lachen. "Ja oma als het goed is zal je dat nog mee maken." "Zo snel mogelijk als het kan" zei hun oma vrolijk.

"Nou nou zo kan het wel weer hè" zei Rowena lachend. Ze ging voor haar oma op het houten bankje zitten. "En?" vroeg Rowena. "Zou u mijn toekomst willen voorspellen?"

"Ik heb de toekomst van Amadeo al voorspeld" glimlachte haar oma geheimzinnig.

"Jullie gaan trouwen en jullie worden heel gelukkig samen en jullie krijgen een kindje. En het is heel waarschijnlijk dat de oorlog door Tir Na Nog word gewonnen.

Al kan ik dat niet precies voorspellen. Maar er gaat ook iets ergs in de toekomst gebeuren wat veel verdriet zal brengen. Al weet ik niet wat." Rowena was minder blij met dat nieuws. Ze hield er niet van als ze iets niet wist of als iets onzeker was. "Weet u het echt niet oma?" vroeg Rowena. "Nee lieverd ik weet het echt niet want anders zou ik het je wel vertellen."

"Mmm" zei Rowena. Oma Tizane schonk haar een glaasje kruidendrank in. "Hier" zei ze.

"Daar zal je je van ontspannen." "Dat geloof ik graag oma Tizane" lachte Rowena.

"Van de hoeveelheid alcohol die jij er in gooit raakt iedereen ontspannen. Gelukkig gebruikt u kleine borrelglaasjes en geen grote glazen" lachte Amadeo. Oma Tizane schonk ook een glaasje voor Amadeo in. "Gefeliciteerd" zei oma Tizane tegen hen. "Dank je oma Tizane" zei Rowena en ze hieven allemaal tegelijk hun glaasje om te toosten op een goede toekomst. Even later kwamen hun opa en hun ouders aangelopen. "Waar hebben we deze toast aan te danken?" was het eerste dat opa Raviv vroeg. "Op hun toekomstige huwelijk" zei oma Tizane blij. "Oh wat een geweldig nieuws!"

zei opa Raviv en hij omhelsde Amadeo en Rowena en hij feliciteerde hen met hun aankomende huwelijk. Daarna werden ze ook door hun dolgelukkige ouders gefeliciteerd.

"Kom Rowena zei haar moeder geheimzinnig tegen haar. Het is tijd dat wij eventjes zonder de mannen zijn." Ze gaf Rowena een knipoog. Rowena lachte en liep met haar moeder mee. "Dit is iets wat Amadeo nog niet mag weten" zei ze.

"Pas op het trouwfeest en niet eerder dan dat!" Amadeo bleef teleurgesteld achter.

"Jij moet hier blijven jongen" zei opa Raviv! "Helaas voor je je zal nog even geduld moeten hebben" lachte zijn opa. Zijn vader Liam begon ook te lachen. "Kom op Tizane!" lachte opa Raviv. "Doe niet zo egoïstisch vrouw en schenk ons ook eens een glaasje van je zelf gemaakte rotzooi in!" "Ik ben al helemaal in een feeststemming! Laten we een rondedansje maken Tizane! Het is feest!

Hier hebben we allemaal op gewacht! We krijgen eindelijk onze kleinkinderen!"

"Een jongetje en een meisje als ik het goed in mijn kaarten gelezen heb" zei oma Tizane vrolijk. Ondertussen stond hun moeder Rumer met Rowena in hun grote witte woonwagen. "Luister lieverd" zei haar moeder. "Binnen een dag heb ik een prachtige witte kanten bruidsjurk voor je gemaakt. Je moet alleen wel wat aanwijzingen geven over hoe hij er uit moet gaan zien.

Je kan er bijvoorbeeld een mooie tekening van maken en dan weet ik ongeveer hoe ik hem in elkaar moet zetten." "Dat is goed mama" zei Rowena.

"Ik ben zo blij voor je Rowena" zei haar moeder. "Eindelijk gaat het dan gebeuren."

Vol emotie omhelsde ze haar dochter. Ze kreeg er tranen van in haar ogen.

"Wat is er nou mama?" vroeg Rowena geschokt. "Waarom die tranen?" Van geluk liefje. Maak je nou maar niet ongerust. Beloof me dat jullie bij ons blijven? Dat je niet je vleugels uitspreid zo gauw dat jullie getrouwd zijn?" "Dat beloof ik mam" zei Rowena die

geëmotioneerd haar moeders handen vast pakte. "Ik moet er niet aan denken om ooit van jullie gescheiden te moeten leven.

Ik ben veel te veel gehecht aan jullie. Ik zou nooit zonder jullie kunnen.

Daar zijn we familie voor. Zal ik je morgenochtend de tekening van mijn trouwjurk aan je geven?" "Dat is goed" zei haar moeder opgelucht dat Rowena hen niet voorgoed in de steek zou laten na haar huwelijk met Amadeo. "Dan ga ik nu maar slapen mama." "Oké" zei haar moeder.

"Kan je voor dat ik ga slapen nog een lekkere warme kop thee voor me maken mam?"

"Natuurlijk schat " zei haar moeder. "Dat doe ik wel even voor je. Ga maar al vast lekker in je bedje liggen dan kom ik het straks brengen." "Zeg je wel even tegen Amadeo dat ik naar bed ben gegaan ?"

"Prima schat. Binnenkort is het trouwens de laatste keer dat je alleen slaapt" zei haar moeder. Rowena glimlachte verlegen. "Ja" zei ze. "Dat is waar. Daarna liep ze naar haar kamertje. Ze trok haar roze kanten nachtjapon aan en ging in haar bed liggen dat vol met vrolijke dikke gekleurde kussens lag. Er lag een vrolijke spreid over haar bed en haar kamer geurde naar wilde kruiden. Er zat een raampje in haar kamer dat van binnen uit kon worden geopend. Er hing een draderig rood geel stoffen zelf gemaakt gordijntje voor waar een zigzag figuurtje op geborduurd was. Ook zaten er zilveren maantjes met sterretjes op. Al gauw viel Rowena in slaap. Ze was opgewonden over haar aankomende trouwfeest. Ze wilde dat die dag zo snel mogelijk zou komen. Ze wilde voelen wat het zou zijn om Amadeo's vrouw te zijn. Voor altijd bij hem zijn. Na een tijdje kwam haar moeder binnen met haar kopje thee. Ze zag dat Rowena al in slaap gevallen was. Daarom nam ze het kopje thee maar weer mee terug naar de keuken. Zachtjes deed ze de kleine witte houten deur achter haar dicht. Het laatste wat ze wilde was Rowena wakker maken. Ze had haar rust hard nodig.

Hoofdstuk 6 Het plan van Boaz

Amadeo was terug naar het soldatenkamp gegaan om te gaan avondeten.

Zijn vriend Boaz zat tegen over hem aan tafel. "Weet je Amadeo" zei hij op een fluister toon.

Het was duidelijk dat hij niet wou dat iemand hem hoorde. "Wat is er?" zei Amadeo .

"Ik heb vandaag de kop van een walgelijk monster er afgeslagen. Het was er met een mooie slag in een keer van af. Goed he?" "Heel goed van je Boaz" zei Amadeo trots. "Hoe veel soldaten heb je vandaag eigenlijk gedood?" "Nou dat zijn er wel 15 " zei Boaz. "En jij?" "Ik heb er vandaag

25 gedood. Elke dag gaat het beter met vechten" zei Amadeo trots. "Elke dag dood ik meer en meer soldaten." "En jij?" vroeg Amadeo. "Ik ook" zei Boaz. "Maar ik weet niet wat Belial hen geeft want hun kracht is gewoon waanzinnig. Misschien is het wel een geheim recept" fluisterde Amadeo. "Misschien geeft hij ze wel een speciale kruidenmix om ze nog meer kracht te geven.

Kan jij er niet achter komen wat het is dan kunnen wij het ook maken?" Amadeo leek over de vraag van Boaz na te denken. "Mmm het is een goed idee dat je aan me voorstelt.

Mijn moeder, mijn oma en mijn zus weten alles van kruiden af. Als we een spion naar Belials soldatenkamp sturen kunnen we er achter komen wat de soldaten van Belial elke dag in nemen."

"Ja dat lijkt me een goed idee" zei Boaz. "Ik wil wel eens weten wat ze krijgen. Als we er nou achter gekomen zijn" zei Boaz "kunnen we er misschien wel een slag uit slaan en kunnen we er geld aan verdienen." "Is dat niet een beetje asociaal?" vroeg Amadeo.

"Ik bedoel onze soldaten moeten er toch beter van worden? Dan is het eigenlijk toch niet de bedoeling dat we er ook nog geld voor gaan rekenen?"

"Misschien is er wel helemaal geen magische drank" zuchtte Boaz. "Ze kunnen ook gewoon zo sterk zijn omdat Belial ze zelf uit zijn toverboek heeft geschapen." "Dat zou ook kunnen" zei Amadeo. "Maar als er wel een magische drank is fluisterde Amadeo terwijl hij zich een beetje voor over boog dan moet ik het recept zeker in handen krijgen. En als ik het heb dan vertel ik het recept tegen niemand anders en jij ook niet Boaz. Beloof me dat plechtig met je hand op je hart."

"Prima" zei Boaz. "Ik beloof het. Het zal ons geheimpje zijn. Maar wie gaat hen het geheim ontfrutselen? Het zal een van ons moeten zijn want anders is het geen geheim meer."

"We moeten dit met Prins Siegfried overleggen" zei Amadeo. We hoeven niet te vertellen waarom een van ons bij het vijandelijke kamp gaat spioneren. We zeggen hem gewoon dat het goed is om hen af te luisteren zo dat we hen altijd een stap voor zijn want Prins Siegfried mag geen argwaan krijgen. Hij mag niet weten dat wij er achter willen komen waar zij hun kracht vandaan hebben. Geheimen zijn er om geheim te blijven. Ik wil het best aan ze uitdelen.

Geheimen zijn er om geheim te blijven. Ik wil het best aan ze uitdelen.

Geheimen zijn er om geheim te blijven. Ik wil het best aan ze uitdelen.

Geheimen zijn er om geheim te blijven. Ik wil het best aan ze uitdelen.

Geheimen zijn er om geheim te blijven. Ik wil het best aan ze uitdelen.

Geheimen zijn er om geheim te blijven. Ik wil het best aan ze uitdelen.

Geheimen zijn er om geheim te blijven. Ik wil het best aan ze uitdelen.

Geheimen zijn er om geheim te blijven. Ik wil het best aan ze uitdelen.

Geheimen zijn er om geheim te blijven. Ik wil het best aan ze uitdelen.

Geheimen zijn er om geheim te blijven. Ik wil het best aan ze uitdelen.

Als het er is. Maar ik ga ze niet vertellen waar het van gemaakt is." zei Amadeo. "Je hebt gelijk" zei Boaz. "Dat zou ik ook niet doen. Daar is het veel te kostbaar voor. Hoe lang denk je dat de oorlog nog duurt?" vroeg Boaz aan Amadeo. "Ik denk nog een week als het zo door gaat zoals het er nu voor staat." "Denk je echt dat het nog maar een week duurt?" zei Boaz. "Ja" zei Amadeo.

"We hebben echt geen jaren nodig voor deze oorlog hoor.

Weet je hoe lang we al in deze oorlog verwickeld zijn?" Boaz schudde zijn hoofd.

"Al meer dan 100 jaar hoor" zei hij. "Het mag nu wel een keertje afgelopen zijn vind je niet Boaz? We hebben lang genoeg gevochten. Het word tijd dat Belial met zijn familie van de troon word gegooid. Het word tijd dat Tir Na Nog zijn macht over neemt. Wanneer dit allemaal achter de rug is dan zal je zien dat er een hele andere wereld komt. Dan komt er een tijd van vrede en voorspoed voor ons allemaal." zei Amadeo. "Ja" zei Boaz. "Dat geloof ik maar al te graag. Maar hoe gaan we dat in godsnaam voor elkaar krijgen? Je hebt het wel over een duivelse Koning en niet over een lief beestje dat je zo maar even kan commanderen om op te stappen en die maar ergens anders te gaan bivakkeren. Daar moeten we nog achter zien te komen.

Sommigen zeggen dat hij alleen kan worden vernietigd met witte magie." "Misschien dat Merlijn iets tegen hem kan doen of zijn zus Morgan Le Fey?" zei Amadeo. "Denk je dat zij machtig genoeg zijn om het tegen Koning Belial op te nemen?" "Denk je dat onze feeën koningen en koninginnen niks tegen hem kunnen doen?" vroeg Boaz. "Vergeet het maar" zei Amadeo. "Anders was hij al lang weg geweest. Er zijn al zo veel dingen tegen hem gedaan" zei Amadeo. "Maar niks heeft geholpen." "En dat magische boek dat hij heeft?" vroeg Boaz nieuwsgierig. "Dat moet toch vol staan met magische spreuken die ook gevaarlijk voor Belial zijn?" "Dat zou heel goed kunnen" zei Amadeo. "Dat is een hele goeie" van je maar eerlijk gezegd herinner ik mij iets dat Merlijn vroeger tegen mij gezegd heeft. Hij zei "Amadeo als we het magische boek van Belial kunnen vinden en vernietigen dan zal er eindelijk een einde komen aan de oorlog tussen Belial en tussen ons." "Als we zijn boek in handen kunnen krijgen en het aan Merlijn geven dan kan hij het boek vernietigen en dan kan Belial geen nieuwe soldaten meer maken."

"Maar dan moet je wel weten waar het ligt" zei Boaz. "Dat zal toch niet zo moeilijk zijn?" zei Amadeo. "Je moet er gewoon achter zien te komen. Misschien weet zijn personeel wel waar het ligt." "Er is altijd wel een manier om er achter te komen waar het boek ligt" zei Boaz. "Ik kan wel iemand van mijn familie naar fort Draconia sturen om daar een tijdje in dienst te gaan tot dat hij er achter is gekomen waar het boek ligt.

Ik heb een neefje die al 5 jaar aan het hof van Prins Brennan werkt.

Hij heet Bryce. Als ik hem nou naar Belial stuur om daar te spioneren dan hebben we zo het magische boek van Belial in handen." zei Boaz. "En hoe wil je hem dan zo snel ophalen?" mompelde Amadeo nadenkend tegen Boaz. "Als wij nou samen met hem daar naar toe gaan dan blijven wij achter de rotswand van Draconia zitten tot dat hij onze hulp nodig heeft en wij hem op moeten halen. Hij kan ook gewoon s'nachts uit het kasteel ontsnappen en naar ons toe komen" zei Amadeo. "Als hij er s'nachts uit kan wel ja" zei Boaz. "Weet je Boaz" zei Amadeo. "Het is toch wel raar dat we al meer dan 100 jaar met deze oorlog bezig zijn terwijl het nog nooit iemand is gelukt om dat magische boek in handen te krijgen. Is het dan echt zo moeilijk om een stom boek in handen te krijgen?? Er zijn al zo veel doden gevallen om dat ene boek. En er is nog niemand geweest die het ooit te pakken heeft gekregen. Het schijnt een groot zwart leren boek te zijn" zei Amadeo.

"Met een inhoud die dateert van af het ontstaan van onze wereld. En weet je waarom het zo moeilijk is om het te pakken te krijgen?" Boaz schudde zijn hoofd. "Omdat het verhaal de ronde gaat dat het boek elke dag een andere plaats heeft. En niet alleen dat. Het schijnt dat het ook nog word bewaakt door een afschuwelijk zeskoppig gevleugeld monster dat nooit slaapt. Er zijn zo veel verhalen over dat boek in al die jaren ontstaan dat men niet meer weet wat wel en niet waar is. Maar dat het bestaat is een ding waar iedereen het over eens is. Men is er pas de laatste jaren achter dat Belial zijn soldaten uit een magisch boek tovert. Waar die informatie vandaan komt dat wil Tir Na Nog niet zeggen.

Dat is een groot geheim. Dat het boek heel veel macht heeft is ook een ding dat zeker is. In de handen van de verkeerde persoon is het levensgevaarlijk. Daarom moet het voorgoed vernietigd worden." "Is dat niet zonde?" vroeg Boaz teleurgesteld. "Nee" zei Amadeo. "Dat is niet zonde. Het risico is te groot dat het weer in de verkeerde handen terecht komt als het gewoon ergens word opgeborgen. We willen geen nieuwe oorlogen meer krijgen. We willen gewoon dat onze wereld en het universum weer veilig is. Dat wij weer veilig zijn. We moeten ons op de toekomst richten." "Hoe zijn ze van plan om het boek te vernietigen?" vroeg Boaz aan Amadeo.

"Alleen de tovenaars Merlijn en de tovenaars Morgan Le Fey weten hoe dat moet.

En anders weten onze koningen en koninginnen het wel." zei Amadeo.

"Waren ze maar hier" zuchtte Boaz. "Ze zouden ons hier goed kunnen helpen.

Ze zijn hier hard nodig Amadeo. Waar zijn ze eigenlijk?" "Ze zijn op het eiland Avalon" zei Amadeo. "Daar geven ze les aan hun studenten tot dat ze zijn geslaagd. Daarna keren ze weer terug naar Tir Na Nog waar ze wonen. Het zou best eens kunnen dat ze over een paar dagen

weer hier zijn. Ze zouden na een jaar en aan dag weer terug gaan naar Tir Na Nog en dat is al over een paar dagen. Ze zijn erg geliefd hier. Ze hebben allebei hun eigen toren ter beschikking gekregen. Morgan Le Fey heeft ook haar eigen huisje in het bos en af en toe komt ze langs bij Merlijn. Dan blijft ze een tijdje in haar toren op het kasteel tot dat ze haar eigen huisje mist in het bos mist." "Hoe weet jij dat allemaal?" vroeg Boaz aan Amadeo. "Dat heb ik van Prinses Aislinn gehoord" zei Amadeo.

"Ze vertelt mij altijd alles." Boaz begon te lachen. "Heb je soms een oogje op Prinses Aislinn?" fluisterde hij tegen Amadeo. "Nee" zei Amadeo. "Doe even normaal. Ik ga met Rowena trouwen.

Zij is mijn geadopteerde zus." Met Rowena? Dat is wel zo begrijpelijk" zei Boaz.

"Jullie zijn samen opgegroeid." "Ja" zei Amadeo. "En niet alleen dat ze is ook erg lief en mooi." "Wanneer is de bruiloft?" vroeg Boaz opgewekt. "Als alles goed gaat over 2 dagen" zei Amadeo. "Ik wil een grote bos bloemen aan Rowena voor de bruiloft geven."

"Nou die zijn er hier genoeg" zei Boaz terwijl hij om zich heen wees. Er groeiden inderdaad heel veel bloemen in Tir Na Nog. Het was net een grote wilde tuin. Zo mooi was het er.

Er stonden wel tig soorten aan planten en bloemen. Amadeo plukte wat lavendel, wat korenbloemen, hyacinten, viooltjes, tijm en rozemarijn. Er zaten ook een paar rode rozen tussen waar Rowena zo veel van hield. "En?" vroeg Amadeo aan Boaz terwijl hij aan de bloemen rook. "Is dit geen prachtig boeket voor een aanstaande bruid?"

zei Amadeo. "Absoluut" lachte Boaz. "Ik weet zeker dat ze er dolbij mee zal zijn."

"Dat is iets waar ik zeker van ben" zei Amadeo. "Kom we gaan naar haar toe."

Samen liep hij met Boaz in de richting van de woonwagen van zijn familie. Toen hij daar was aan gekomen zag hij Rowena aan de grote houten eettafel zitten. Ze was een mooie tekening aan het maken. Toen ze Amadeo zag glimlachte ze. "Ik probeerde net te gaan slapen" zei Rowena.

"Maar ik ben weer wakker geworden. Toen besloot ik maar om te gaan tekenen." Ze legde haar handen op de tekening. "Je mag niet kijken Amadeo. Het is een verrassing" zei ze geheimzinnig. "Je mag het pas op de bruiloft zien." "Je maakt me nieuwsgierig Rowena" zei Amadeo.

"Ik vraag me af wat het is." "Je zal het wel zien op de dag dat we gaan trouwen" lachte ze.

"Ik heb wel iets voor jou Rowena" zei Amadeo terwijl hij haar het grote boeket bloemen liet zien. "Alstjeblieft lieverd" zei Amadeo terwijl hij haar de bloemen gaf. Hij kuste haar op haar gezicht.

Ze rook verrukkelijk. Ze rook zoet en verleidelijk. "Je ruikt goddelijk" fluisterde Amadeo zachtjes in haar oor. "Oh dank je Amadeo" zei Rowena en ze bloosde. Ze kuste hem terug.

"Ik heb trouwens wel een leuk cadeautje voor je wat ik je nu al vast kan geven" zei Rowena.

"Oh" zei Amadeo. "Wat is het dan?" "Dit" zei ze terwijl ze een klein bruin leren zakje om zijn nek hing. Er zit een kruidenmix in die je meer kracht zal geven dan je al hebt. Hopelijk brengt het je ook het geluk dat je hier de oorlog mee zal winnen. "Dank je" zei Amadeo blij. "Ik zal het nooit meer van mijn nek af doen" zei Amadeo terwijl hij haar hand kuste. "Zet je de bloemen wel in een mooie vaas?" mompelde Amadeo tegen haar. "Ja" zei Rowena. "Dat ga ik ook zeker doen.

"Ze stond op en pakte haar tekening zo dat Amadeo niet stiekem kon kijken.

Ze opende een klein paars houten keukenkastje en haalde daar een prachtige vaas uit.

Het was een donkerblauwe vaas die hand gemaakt was. Er stonden schattige kleine rode klaproosjes op geschilderd. Ze deed er wat water in en zette de bloemen in de vaas.

"Zo" zei Rowena. Ze zette de bloemen in het midden van de tafel.

"Hier hebben ze een mooie plaats." Rowena ging weer aan tafel zitten en ging verder met haar tekening. "Ik ga nu maar weer" zei Amadeo. "Ik verheug me op ons aankomende trouwfeest."

"Ik ook" glimlachte Rowena terwijl ze Amadeo een handkus toe woof. "Dag liefje" zei

Amadeo. "Dag Amadeo" zei Rowena. "Wat wonen jullie gezellig" zei Boaz tegen Amadeo.

"Ja he?" zei Amadeo. "Dat vinden wij nou ook. We hebben daar altijd met veel plezier gewoond en het leuke is dat je nooit op een plaats hoeft te blijven." "Het klinkt spannend om zo te leven" zei Boaz. "Mag ik in de toekomst met jullie mee?" mompelde Boaz. "Ik heb toch verder niemand waar ik naar toe kan gaan. Ik heb geen huis en ook geen familie meer. Nou ja behalve een neef die in de hofhouding werkt dan." Boaz haalde wanhopig zijn schouders op en keek Amadeo aan.

Amadeo dacht even dat Boaz in snikken wou gaan uitbarsten. Maar toch hield hij zich in.

Hij leek even over de vraag van Boaz na te denken. "Voor mij maakt het niks uit als je in de toekomst met ons mee wil reizen maar ik moet het eerst met mijn familie bespreken of dat wel mag en of het wel kan. Volgens mij is er nog wel een kamertje vrij. Maar ik zal het voor de zekerheid toch eerst eventjes met hen overleggen. Is dat goed?" zei Amadeo. Boaz knikte met zijn hoofd. "Ja natuurlijk" zei hij. "Dat begrijp ik wel. Wanneer denk je dat je het antwoord weet?" vroeg Boaz. "Misschien vanavond al want dan is mijn hele familie samen.

Jij komt toch overmorgen ook naar mijn bruiloft?" zei Amadeo, Boaz knikte.

"Ik zal er bij zijn. Heb je nog speciale wensen voor je huwelijk?" vroeg Boaz.

"Heb je een cadeau in gedachten?" Amadeo schudde zijn hoofd.

"Nee hoor" zei hij. Ik heb alles wat mij hartje begeerd en Rowena heeft ook niks nodig.

Ik zou niet weten wat." "Ik bedenk wel iets leuks voor jullie" zei Boaz. "Dat vind ik leuk."

"Oké" zei Amadeo terwijl hij zijn schouders ophaalde. "Dan moet je het zelf weten.

Kom we gaan terug naar het kamp. Het is bijna tijd om te gaan slapen. Als we niet op tijd terug zijn dan zwaait er wat voor ons. En helemaal als Prins Siegfried ons gaat zoeken. Als je een keer laat bent of een fout bij hem maakt dan is hij niet mals." "Hij is zeker niet de makkelijkste" mompelde Boaz. "Daarom moeten we er voor zorgen dat we geen fouten maken. Kom laten we naar de tent gaan" fluisterde Amadeo. "Ik zie Prins Siegfried daar staan en zo te zien loopt hij te controleren of iedereen wel aanwezig is." "Je hebt gelijk" zei Boaz. "We mogen geen risico nemen om hem ons aan te laten spreken en om ons te vragen waarom wij 5 minuten te laat bij het kamp zijn. Zo te zien is bijna iedereen al binnen want er lopen behalve een paar soldaten bijna niemand meer buiten." Snel gingen Boaz en Amadeo de grote leger tent in. Zo te zien waren zij de laatste soldaten die binnen waren gekomen. De rest lag allemaal al in hun slaapzak. "Slaap lekker Boaz" zei Amadeo. "Slaap lekker Amadeo" zei Boaz. "Tot morgen!"

Terwijl Amadeo in zijn slaapzak lag begon hij aan Rowena te denken.

Zou ze echt naar hem luisteren? Zou ze nooit meer naar die Lord Grady gaan om hem te verzorgen? Hij geloofde haar wel. Ze was niet iemand die zo maar haar woord gaf om het vervolgens weer te breken. Bovendien zou ze over 2 dagen zijn vrouw zijn en dan kon hij eindelijk naast haar slapen. Haar elke nacht vast houden. En elke dag naast haar wakker worden. Het zou een mooie droom zijn die zo lang mogelijk moest duren. Na een tijdje zo te hebben na gedacht viel Amadeo eindelijk in slaap.

Hoofdstuk 7 De lavendelvelden

"En hoe hebben jullie geslapen?" vroeg Phaendra aan de vrouwen.

"Geweldig!" klonk het in koor. "Nou dat is mooi om te horen" zei Phaendra vrolijk.

Prinses Aislinn stond op om een mededeling aan te kondigen. "Beste dames" zei ze "Vandaag heb ik een hele leuke bezigheid voor ons" zei ze met een grote glimlach. "Vandaag is het seizoen van de lavendel aangebroken. Dat betekent dat we vandaag allemaal bezig zullen zijn met het plukken van de verse lavendel. Het is de bedoeling dat jullie allemaal achter Pheadra en mij aan lopen omdat we naar een geheime uitgang gaan die op een prachtig lavendelveld uit komt. Die bevindt zich aan de andere kant van het paleis. Dat is dus in het gedeelte waar geen oorlog wordt gevoerd. Jullie hoeven je geen zorgen te maken om jullie veiligheid. Er staat genoeg bewaking aan die kant om ons te beschermen. Ik raad jullie aan om een hoed op te zetten zodat je beschermt bent tegen de hitte van de zon. Die is namelijk extra sterk in het open lavendelveld. Jullie krijgen allemaal een glazen veldfles met koud water mee die jullie om je nek moeten hangen. Als je dan dorst krijgt kan je daar uit drinken. We zullen de hele dag bezig zijn en pas

aan het einde van de dag keren we terug naar het paleis. We zullen daar ook ontbijten en lunchen. Iedereen krijgt een zakje broodjes mee. We zullen wel in het paleis dineren. Zijn er verder nog vragen?" Een van de vrouwen had haar hand in de lucht gestoken.

"Zeg het maar" zei Prinses Aislinn terwijl ze naar de vrouw wees.

"Wat gaan we met al die lavendel doen?" zei de vrouw. "We gaan het eerst allemaal in mooie bosjes bij elkaar binden. Daarna gaan we het drogen en ophangen of het in kleine fluwelen zakjes doen die je daarna onder je kussen kan leggen of in je kledingkast kan doen. Je kan ook een bosje gedroogde lavendel aan je plafond hangen. Je mag zelf beslissen wat je er mee doet. Hoe meer lavendel je plukt hoe meer lavendel je hebt. En dan kan je weer meer dingen maken. Zorg er wel voor dat jullie je werk netjes doen. Jullie hoeven je niet te haasten. Als we daar zijn aangekomen krijgen jullie een klein mesje waar je de lavendel mee af kan snijden." zei Prinses Aislinn als laatste. Omdat er verder geen vragen meer waren vond Pheadra dat het tijd was om te gaan vertrekken. Prinses Aislinn liep naast Pheadra voor op. De rest van de vrouwen liep in een lange rij netjes achter hen aan.

Ze hadden allemaal een luchtige witte lange katoenen jurk aan en allemaal droegen ze een lichtbruine hoed van stro op hun hoofd. De deur werd door Pheadra geopend en rustig liepen ze naar de deur die uit kwam op het uitgestrekte lavendel veld van Tir Na Nog. De vrouwen hadden niet gedacht dat het er zo mooi was. De geur die je tegemoet kwam maakte je ontspannen en dromerig.

De zon die hoog aan de helderblauwe hemel stond straalde vrolijk haar warme stralen over de paars blauwe lavendel heen. Het was net als of je de hemel binnen liep.

Zo veel rust was er. Behalve het geluid van de krekels en het gonzen van de bijen was er verder niks te horen. En het enige wat men kon waar nemen was het uitgestrekte lavendel veld.

Iedereen was er stil van geworden. Niemand zei iets. En als je je ogen sloot dan leek het net als of je je in het paradijs bevond. Uiteindelijk werd de stilte verbroken door dat een van de dames zei dat ze nog nooit op zo een prachtige plaats als dit was geweest. "We zijn er" zei

Phaedra. "Het lijkt mij het beste om ergens in het midden van het veld te gaan ontbijten" zei ze.

"Ik ben blij dat jullie het hier trouwens naar jullie zin hebben. Ik dacht wel dat jullie het hier mooi zouden vinden.

Ik ben nog nooit iemand tegen gekomen die het hier niet naar zijn zin had,"

Aan de rand van het lavendel veld stonden verschillende gewapende soldaten van Tir Na Nog om de vrouwen te beschermen tegen aanvallen van de vijand. Dat was logisch want ook al werd de oorlog aan de andere kant uitgevochten er kon altijd iemand zijn die de vrouwen ontdekte en

hen vervolgens dood zou schieten. Na 10 minuten te hebben gelopen stonden ze in het midden van het grote paarse lavendelveld. Phaendra opende een grote witte katoenen tas en haalde er een groot rood geel tafelkleed uit. Ze legde het op de lavendel neer terwijl de vrouwen hun zakjes met brood te voorschijn haalden. Iedereen begon een broodje te eten. En wat water te drinken. Dat was wel nodig ook want ook al waren ze er net aangekomen was het er zo heet dat iedereen door de hitte het zweet van haar voorhoofd af moest vegen. De zon stond recht boven het lavendelveld. En ook al was het pas 10 uur 's ochtends maakte het dat de ondraaglijke hitte er niet meer of minder door. Het water had een heerlijke verkoelende uitwerking op de vrouwen en maakte de hitte wat draaglijker. "Wees wel zuinig op jullie water dames" zei Phaendra. "Jullie hebben 2 liter water per persoon waar jullie het tot aan het einde van de dag mee moeten doen. Als dat eerder op gaat krijg je tot aan het einde van de dag niks meer te drinken. Ik heb hier helaas voor ons geen fontein staan waar we elke keer water uit kunnen tappen. Ik zal het er wel over hebben met de Koningin want dat is toch iets wat hier erg hard nodig is." Iedereen genoot van het lekkere oven verse brood dat ze mee hadden genomen. Het was iets dat elke dag vers uit de keuken naar hen toe kwam en het smaakte verrukkelijk. De bijen zoemden om hen heen. De tijd leek er stil te staan. Maar aan het ontspannen ontbijt kwam al snel een eind toen Phaendra op stond en zei dat het tijd was om hun handen uit te steken. "Om een uur hebben we een lunchpauze" zei Phaendra. "Tot die tijd wil ik niemand zien die hier gaat zitten. Jullie mogen wel met elkaar praten als jullie maar door werken. Alle lavendel die jullie plukken moeten jullie op jullie eigen stapeltje gooien. Dat moet wel apart blijven van de lavendel van de andere dames." Phaendra pakte een tas waar ze allemaal paarse bolletjes touw uit haalde. Ze deed ze aan de vrouwen uit. "Dit bind je om de bosjes lavendel heen na dat jullie die met het mesje wat jullie van mij krijgen hebben afgesneden. Hoe meer bosjes lavendel je aan het einde van de dag hebt hoe beter het is. Als er iemand is die zich niet lekker voelt heb je toestemming om even te gaan zitten tot dat je je weer goed voelt. Als er iemand is die een vraag heeft kan je altijd bij mij of bij Prinses Aislinn terecht." Na die woorden gingen de vrouwen aan het werk. Ze zochten allemaal hun eigen plekje uit om te werken zo dat ze niet in de buurt van het werk van een ander kwamen. Lady Laili vond het leuk om in het lavendelveld te werken. Ze vond het veel leuker om met het mooie weer buiten te werken dan bijvoorbeeld binnen een boek te lezen of een saai schilderij te maken. Zo creatief vond ze zich zelf niet. Ze was blij dat ze er even uit waren. Vanavond had ze besloten om weer naar Lord Valiant te gaan en deze keer met goed nieuws. Hij zou blij zijn met het nieuws dat ze hem zou brengen. Het was het nieuws waar hij op had gewacht. Een paar vrouwen werkten samen in

een groepje. Ze vonden dat het werk zo sneller ging. Maar Phaedra was onverbiddelijk en zei tegen hen dat ze allemaal hun eigen lavendel moesten verzamelen omdat het anders niet eerlijk was. Aan het einde van de dag hadden de vrouwen genoeg lavendel verzameld.

Hoofdstuk 8 De terugkeer van Merlijn en Morgan Le Fey

Toen de vrouwen op het punt stonden om weer terug naar het kasteel te gaan zagen ze opeens een man en een vrouw in het lavendelveld op hen aflopen. Toen ze eindelijk dichterbij kwamen zagen ze wie het waren. Het waren de tovenaars Merlijn en zijn zuster Morgan Le Fey!

Prinses Aislinn begon druk naar ze heen en weer te zwaaien! "Merlijn! Morgan Le Fey!" riep ze blij. Phaedra was zo blij en verrast dat Merlijn en Morgan Le Fey terug gekomen waren dat ze dol gelukkig met haar korte beentjes op hen afrende om hen te begroeten. Merlijn en Morgan Le Fey moesten lachen om de op hol geslagen Phaedra die haastig op hen af kwam rennen. Ze struikelde en viel klunzig voor de voeten van Merlijn op de grond. Merlijn raapte haar snel op. Hij glimlachte naar haar. "Dag Phaedra" lachte hij! "Wat een begroeting is met dat zeg!" Morgan Le Fey lachte met hem mee. "Gaat alles goed met je Phaedra? Heb je je niet bezeerd?" vroeg ze aan haar. "Nee hoor" zei Phaedra die diepe respect voor hen had. Ze hield Merlijn en Morgan Le Fey stevig aan haar hart gedrukt. Ze hield tranen van geluk. "Ik ben zo blij dat jullie weer terug zijn" snikte ze. "Wij ook" zei Morgan Le Fey terwijl ze met haar hand over het haar van Phaedra streek. "Kom zei Merlijn. We moeten naar het paleis. Er is veel werk te doen. Heb ik het juist?" vroeg Merlijn aan Phaedra.

"Ja dat klopt helemaal meneer" zei ze. "We hebben jullie hier harder nodig dan ooit."

"Tir Na Nog is druk bezig met de oorlog tegen Belial en zijn duivelse leger."

"En wie zijn deze lieflijke dames die je bij je hebt?" vroeg Merlijn aan Phaedra.

"Dat zijn de vrouwen van de soldaten die samen met het leger van Tir Na Nog mee vechten. Ze blijven nog wel een tijdje bij ons. Tot dat de oorlog afgelopen is. Daarna gaan ze weer met hun gezin terug naar huis." Het was echt geweldig dat Merlijn en Morgan Le Fey weer terug waren gekeerd naar Tir Na Nog. Ze waren nu precies een jaar weg geweest. En ze waren precies op tijd terug gekomen want ze waren heel hard nodig in de oorlog. Ze waren als een licht in de duisternis. Deze hele oorlog bestond uit vechten en uit magie. Magie dat zij van a tot z uit hun hoofd kenden en beheersten. Ze waren al van af hun geboorte opgeleid tot tovenaars en tot tovenares. Daarom was het iets dat deel uit maakte van hun dagelijkse leven. Iets dat voor ons net zo normaal was als eten en drinken." Wat zullen ze verrast zijn in het paleis wanneer ze jullie hier zien" zei Phaedra die nog steeds door het dolle heen was.

Prinses Aislinn kende Merlijn en Morgan Le Fay ook heel goed. Ze hadden ook een tijdje in Faylin gewoond toen haar ouders hun hulp nodig hadden bij een van hun oorlogen.

Uiteindelijk hadden zij die dan ook gewonnen. Sommigen hadden gezegd dat het door de aanwezigheid van Merlijn en Morgan Le Fey was geweest en anderen zeiden dat het een kwestie van geluk was dat zij de oorlog toen gewonnen hadden. "Wat hebben jullie een prachtige bosjes lavendel gemaakt" zei Morgan Le Fey tegen Phaendra. Wat zijn jullie van plan om er mee te gaan doen?"

Toen zei Phaendra "Eerst drogen we de lavendel en daarna maken wij er kussentjes en kleine fluwelen zakjes met kruiden van. Of we hangen ze aan het plafond. Of we maken er leuke zeepjes van." "Wat doen jullie toch een leuke dingen met elkaar" zei Morgan Le Fey. "Als je het wil kan ik je best helpen om de dames af en toe even bezig te houden. Helaas kan ik je daar niet elke dag bij helpen omdat Merlijn en ik het erg druk krijgen met deze oorlog en met het afzetten van Koning Belial. Maar wanneer ik een plekje vrij heb ben ik altijd voor je beschikbaar als je mij nodig hebt." "Dat is erg lief van je Morgan" zei Phaendra. "Hulp is altijd welkom." Toen ze bij de plaats van bestemming waren aan gekomen namen Morgan Le Fey en Merlijn afscheid van de groep vrouwen. Phaendra besloot dat ze met hen mee zou lopen tot aan de koninklijke zaal van Koningin Oonah en Koning Finvarra.

Hoofdstuk 9 Het magische feeënboek

Phaedra klopte zachtjes op de deur. "Binnen!" hoorde ze een vrouwenstem zeggen.

Ze opende de gouden deur van de grote koninklijke zaal. Koningin Oonah slaakte een kreet van blijdschap toen ze zag wie de bezoekers waren. "Oooh Merlijn! Morgan Le Fey! Welkom thuis!" zei Oonah blij. Ze aarzelde geen moment en liep op hen af om ze te omhelzen. "Oooh godzijdank dat jullie weer thuis zijn!" hilde Koningin Oonah van vreugde terwijl ze hen een tijdje stevig vast hield. "Jullie weten lang niet in hoe veel angst we hier al die tijd hebben gezeten zonder jullie! Maar jullie zijn er weer. Wat geweldig om jullie weer veilig thuis te hebben! We hebben jullie zo erg gemist!" Merlijn en Morgan Le Fey waren blij om weer in Tir Na Nog te zijn. "Hier" zei Morgan Le Fey. "Dit hebben we voor je mee genomen. Het is voor jou en voor Koning Finvarra. " Ze overhandigden Koningin Oonah een prachtig groot boek met een zachte leren licht bruine kaft. "Wij hebben hier al die tijd aan gewerkt toen we in Avalon waren zei Merlijn." Aan de voorkant van het boek stonden allemaal feeën geschilderd met mooie gekleurde vlinders en bloemen er om heen. In het midden van het boek stond met gouden inkt in schuin gedrukte letters het magische feeënboek geschreven. Daar onder stond in prachtige gouden sierlijke letters "Voor Koning Finvarra en Koningin Oonah. Van Merlijn en van Morgan Le Fey geschreven. "Oh wat een prachtige boek" zei Koningin Oonah blij. Ze pakte het uit de handen van Morgan Le Fey en drukte het dankbaar aan haar hart. "We dachten wel dat je hier erg blij mee zou zijn" zei Morgan Le Fey die blij was dat Koningin Oonah het zo mooi vond.

"Ja" zei Merlijn we dachten wel dat je blij zou zijn met dit boek.

"We hebben er precies een jaar en een dag aan gewerkt" zei hij.

"Nu maar hopen dat je net zo blij bent met de inhoud er van zei Morgan Le Fey.

Hoe wel ik niet anders van je verwacht. Het gaat alleen maar over feeën, hun leven en hun eigenaardigheden." "Dan zal ik er zeker van houden" zei Koningin Oonah dankbaar tegen Morgan Le Fey. "Er staan stukjes door Morgan Le Fey in geschreven en er staan stukjes door mij in geschreven" zei Merlijn trots. "Onze namen staan er altijd onder zo dat je weet wie wat geschreven heeft." Koningin Oonah hield Merlijn en Morgan Le Fey stevig vast. "Ik weet zeker

dat Koning Finvarra hier ook dolgelukkig mee zal zijn. Het mooiste cadeau is dat jullie hier weer veilig en wel thuis zijn. De Koning is op dit moment in onze torenkamer om eventjes uit te rusten. Hij was nogal moe van al het gedoe met de oorlog dus werd het hem allemaal eventjes te veel. Merlijn knikte begripvol met zijn oude wijze hoofd. "Mogen we eventjes naar hem toe?" vroeg hij. "Om hem te zien maar ook om te zien hoe het met hem gaat? Misschien kunnen we hem iets tegen de vermoeidheid geven zo dat hij zijn energie weer terug krijgt anders word hij straks nog ziek en dat moeten we natuurlijk niet hebben." "Ja hoor" zei Koningin Oonah. "Ik denk dat als hij jullie ziet dat hij snel weer de oude is want hij liet aan mij doorschemeren dat hij jullie heel erg veel mist en dat jullie hier heel erg hard nodig zijn. Hij loopt de hele dag te piekeren over van alles en nog wat." "Nou waar wachten we dan nog op?" zei Morgan Le Fey. "Laten we naar hem toe gaan!" Koningin Oonah liep voor hen uit richting de torenkamer waar Koning Finvarra aan het rusten was. Ze klopte op de grote eikenhouten deur van de toren. "Kom binnen!" hoorde ze haar man zeggen. Ze opende de deur en ze liep de torenkamer in. "Dag liefje" zei Koningin Oonah. "Hoe gaat het nu met je?" vroeg ze aan Koning Finvarra. Hij lag op het grote bed. Zijn ademhaling was rustig en regelmatig. Hij keek zijn vrouw nors aan als of hij niet wist wat hij antwoorden moest. Ze pakte zijn hand vast en streelde hem zachtjes over zijn oude gerimpelde voorhoofd. Zijn grote lange witte punt baard hing over zijn dikke buik heen. Hij zuchte diep. "Ik voel me nog steeds niet de oude maar het gaat al iets beter dan daar voor" mompelde hij met een haperende stem. "Ik lust wel een glaasje kruidenlikeur" zei hij. "Dan voel ik me misschien weer wat warmer van binnen. Ik heb het koud." "Oh nee!" zei Oonah. "Absoluut niet hoor." "Straks word je nog dronken! Ik doe de open haard wel eventjes aan als je het warmer wil krijgen. Of ik leg wel wat dierenhuiden over het bed heen. Het laatste wat je nu mag hebben is een glas alcohol" zei Koningin Oonah. "Dat is heel slecht voor je! Bovendien heb ik een hele leuke verrassing voor je" zei ze geheimzinnig. "Ik wil geen verrassing" zei de Koning nors. "Ik wil me gewoon weer beter voelen. Dat is alles wat ik wil." "Ik denk dat je dit wel erg leuk zal vinden" zei ze terwijl ze Merlijn en Morgan Le Fey ongemerkt wenkte om naar haar toe te komen. "Doe je ogen maar dicht" zei ze tegen de Koning. "Dan zeg ik wel wanneer je ze weer mag openen." "Nou vooruit dan maar" zei haar man. "Eventjes dan al is het alleen maar om je je zin te geven. Ik heb toch verder niks te doen." De Koning deed zijn ogen dicht. Toen Merlijn en Morgan Le Fey bij zijn bed stonden pakte Morgan Le Fey de hand van Koning Finvarra. Ze knipoogde naar Koningin Oonah die zijn

hand toen los liet. Morgan Le Fey en Merlijn zaten nu naast het bed van de Koning. "Oké" zei Oonah tegen Koning Finvarra. "Nu mag je je ogen weer openen." De Koning opende zijn ogen en zag nu dat het zijn vrouw niet was die zijn hand vast hield maar dat het Morgan Le Fey was die zijn hand vast hield. "Morgan Le Fey" mompelde hij omdat hij zijn ogen niet kon geloven. "Ben jij dat echt?" stamelde hij uit. Hij wreef eventjes in zijn ogen om te zien of het geen droom was. "Of ben je een engel die mij op komt halen om naar de hemel te gaan?" mompelde hij zachtjes. Morgan Le Fey glimlachte naar de Koning. "Nee" zei ze terwijl ze zijn hoofd streelde. "Ik ben het echt lieverd.

Ik ben echt Morgan Le Fey en hier naast mij zit de echte Merlijn! Het is geen droom.

Wij zijn echt terug gekomen. Wij zijn echt hier in Tir Na Nog!

We zijn weer thuis!" Merlijn glimlachte naar de Koning en pakte zijn beide handen stevig beet.

"We zijn weer terug oude vriend " zei hij. "En we komen je uit de problemen helpen!

Je staat er niet alleen voor! We zijn weer veilig thuis!" De Koning kon nog steeds niet geloven dat ze waren terug gekeerd. Maar langzaam aan begon het tot hem door te dringen dat deze mensen die naast hem zaten toch wel heel erg echt waren. En dat ze geen vlagen uit een mooie droom waren. De Koning barste van vreugde in tranen uit en pakte de handen van Merlijn en Morgan Le Fey beet. "Jullie zijn terug!" snikte hij. "Oh Godzijdank!Jullie zijn weer veilig thuis!Het is een wonder dat jullie weer terug zijn! Een wonder van God! We zijn gered!" Van blijdschap sprong de Koning uit bed en begon van vreugde een rondedansje door de toren te maken. Koningin Oonah schrok zich een hoedje toen ze zag dat haar man wild op zijn blote voeten door de torenkamer heen danste.

"Let je wel op je gezondheid" zei ze bezorgd om de gesteldheid van haar man. De Koning was zo blij dat hij de woorden van zijn vrouw nauwelijks hoorde. Hij pakte Koningin Oonah beet en danste met haar de toren door. Merlijn en Morgan Le Fey vonden het heel grappig hoe de Koning zijn vrouw de toren door liet dansen. Ze bleven door lachen tot dat de Koning eindelijk klaar was met zijn vreugdedansje en uitgeput op het grote bed viel. "Nou" zei Koningin Oonah die zich ook enigszins uitgeput voelde. "Het heeft wel erg goed geholpen dat jullie weer terug zijn. Hij is weer helemaal de oude!" Merlijn en Morgan Le Fey waren blij dat het weer goed met de Koning ging. "Zo'n uitwerking hebben wij nou altijd op anderen" lachte Merlijn.

Morgan Le Fey moest lachen op de opmerking die Merlijn had gemaakt.

De Koning stond van het bed op en zei toen dat hij zich weer stukken beter voelde.

Hij pakte de hand van Merlijn en van Morgan Le Fey en zei toen dat er geen tijd meer te verspillen was en dat er werk aan de winkel was. Koningin Oonah liep haastig achter het

drietal aan. Ze vroeg zich af wat haar man van plan was om te gaan doen.

Na een tijdje zag ze dat hij in de richting van de toren van Merlijn en Morgan Le Fey liep.

"Kijk eens aan lieve mensen" zei hij. "Jullie toren! Ik stel voor dat jullie al je spullen in jullie toren zetten en dat jullie vandaag een dagje vrij hebben. Van af morgen kunnen jullie hier weer aan de slag. Tot die tijd hebben jullie een rustdag. Morgen horen jullie wel van mij wat de plannen zijn die ik heb." De Koning omhelsde hen dankbaar dat ze weer veilig thuis waren. Daarna liep hij de lange stenen wenteltrap af in de richting van de koninklijke zaal.

Hoofdstuk 10 De raaf Neb

Morgan Le Fey haalde haar schouders op en glimlachte. Merlijn beantwoorde haar glimlach. "Zullen we dan maar?" zei ze. "Dat lijkt mij een goed idee" zei Merlijn. Hij opende de torendeur

met het kleine sleuteltje dat aan een leren touwtje om zijn nek hing. De deur ging makkelijk open al was hij een jaar en een dag niet meer gebruikt.

Er was niets in hun torenkamer veranderd.

Alles stond er nog net zo bij als vroeger. Hun antieke boekenkasten met magische boeken stond er nog netjes en onaangeraakt bij. Hun werktafel, hun kaarsen, hun brouwseltjes. Alles was er nog.

Zelfs hun grote zwarte raaf Neb zat nog netjes in zijn grote gouden kooi op hen te wachten. Zijn kooi hing aan het plafond. Al die tijd dat zij weg waren was Neb door de bediening van Tir Na Nog verzorgd. Neb keek chagerijng voor zich uit als of hij bedoelde te zeggen dat hij zich uitermate verveelde. Als of hij de hoop al had opgegeven dat Merlijn en Morgan Le Fey ooit nog terug zouden komen. Hij dacht dat hij in die kooi oud zou worden en daar alleen zou sterven. Gelukkig werd hij elke dag door het personeel van paleis Tir Na Nog uit de kooi gehaald om eventjes zijn vleugels te strekken. Morgan Le Fey opende de kooi en haalde Neb er uit. Neb kon niet geloven dat hij naar zijn mening na honderd jaar eindelijk door zijn baasjes uit die stomme kooi gehaald werd. En nog wel door niemand anders dan Morgan Le Fey! Leefde ze dan nog steeds? Neb strekte zijn poten en schudde zijn dikke veren uit. Hij ging op de schouder van Morgan Le Fey zitten. Beledigd staarde hij voor zich uit. Hij kon niet begrijpen dat zijn baasjes hem zo lang alleen hadden gelaten. Morgan Le Fey aaide over Neb zijn zachte veren en gaf hem een snoepje. Neb pikte het kleine snoepje hardhandig uit haar hand. "Ach toe nou Neb" zei Morgan Le Fey teleurgesteld. "Wij konden niet anders! We zijn nu toch weer terug? Je moet wel lief tegen mij zijn hoor en ook tegen Merlijn! Je hebt ons toch ook gemist? We zullen je nooit meer zo lang alleen laten! Dat beloven we toch Merlijn?"

Ze knipoogde naar Merlijn. "Absoluut" zei Merlijn. "We laten je nooit meer zo lang alleen Neb!" Hij aaide Neb over zijn glanzende zwarte veren. Neb pikte boos naar de hand van Merlijn.

"Au niet bijten Neb!" zei Merlijn geschrokken. "We moeten hem maar eventjes los laten vliegen" zei hij tegen Morgan Le Fey die ook niet meer wist wat ze nou met het gedrag van Neb aan moest. Open het raampje maar en laat hem naar buiten vliegen dan kan hij eindelijk zijn mooie vleugels weer eens strekken." Morgan Le Fey opende het met spinnenwebben bedekte torenraampje en liet Neb toen naar buiten vliegen. "Ga maar Neb" zei ze. "Vlieg maar zo lang als je wil. Wanneer je zin hebt om terug naar je kooi te gaan vlieg je maar weer terug naar de toren."

Neb bedacht zich geen seconde en vloog het raampje uit de vrijheid in. Hij was dolgelukkig dat hij eindelijk weer eens buiten kon vliegen en dan nog wel met zulk heerlijk zonnig weer. Er woedde een verschrikkelijke oorlog daar beneden dacht Neb maar wat had hij er verder mee te maken? Hij vloog heerlijk in de vrije blauwe lucht en niemand die hem wat doen kon. Vogels hadden niks met oorlogen te maken. Hij was blij dat hij een vogel was en dat hij geen oorlog hoefde te voeren. Hij was de magische boodschapper tussen belangrijke tovenaars en tovenaressen.

En daar was hij trots op. Niet elke vogel was die belangrijke taak toegewezen maar hij had het geluk dat hij de raaf van Merlijn en Morgan Le Fey was en niet van een of andere achterlijke kwakzalver.

Bovendien waren raven magische vogels. Het zou een raar gezicht zijn als er bijvoorbeeld een musje of een gier heen en weer zou vliegen voor Merlijn of voor Morgan Le Fey.

Dat kon gewoon niet. Dat paste gewoon niet bij elkaar. Daar was hij voor en als hij er niet meer zou zijn zou er weer een andere raaf zijn plaats in nemen. Hij zou tot zijn dood bij Merlijn en bij Morgan Le Fey blijven. Misschien zou hij wel eens een vrouwelijke raaf vinden zo dat ze samen een mooi nest konden maken. Dan zou hij kinderen hebben net zoals andere vogels.

Dat was de droom van Merlijn en van Morgan Le Fey. Dat hij ooit zijn eigen kinderen zou hebben. Dan zouden ze altijd een opvolger voor Neb hebben. Morgan Le Fey had Neb in haar familie opgenomen toen hij nog een klein baby raafje was. Ze had Neb op een mooie lentemorgen onder

een oude holle eikenboom gevonden en met haar mee naar Tir Na Nog genomen. Zijn ouders en het nest waren voor hen onvindbaar geweest en gebleven. Dus had Morgan Le Fey besloten dat ze de kleine raaf zouden adopteren. Merlijn had hem de naam Neb gegeven. Sinds die tijd was hij bij hen gebleven. Hij was nu al 7 jaar bij hen en hij had het nog steeds naar zijn zin bij hun. Er ging echter geen dag voorbij dat hij niet aan zijn eigen familie dacht.

En soms zat hij dagen te piekeren met de vraag waar zijn familie gebleven was.

Hij wist helemaal niks over zijn familie. Hij had Merlijn en Morgan Le Fey altijd als zijn familie beschouwd. De naam Neb betekend wateren van de oudheid. Neb was altijd trots geweest op zijn naam. De naam betekent ook wijsheid en Neb vond dat die naam heel goed bij hem paste want hij vond zich zelf wijzer dan wie dan ook. Hij dacht niet dat er een wijzere vogel op de planeet Prionstar was dan hij. Ondertussen was de groep vrouwen in de vrouwenkamer aangekomen.

Ze legden alle bosjes lavendel die ze hadden verzameld op de grote eettafel neer. Phaedra zei dat het tijd was om de lavendel te laten drogen. "De lavendel zal straks allemaal in de oven worden gedroogd" zei Phaedra. "Jullie mogen je nu eventjes ontspannen. Jullie kunnen nu een bad gaan nemen of wat gaan lezen of wat gaan tekenen. Dat mogen jullie zelf beslissen. Maar over een uur gaan we eten dus dan verwacht ik ook iedereen weer hier terug." De vrouwen verlieten de gezamenlijke ruimte en gingen naar hun kamer toe. De meesten van hen besloten een bad te nemen voor dat ze naar het diner zouden gaan. De rest ruste gewoon wat uit. Iedereen deed wat ze zelf wilde.